

Människoskildringar från Svensköp.

(Husan) kallades så för att hon själv byggde sitt hus, någonstans på Skogtorps ägor. Hon hade en man som inte dugde mycket till. En gång yttrade hon, då hon hade utträttat något ärende. "Ja jag kunde ju skickat gubben, men så tänkte jag, då kunde jag likväl skickat katten." Hon tog sig på skjutsar t.ex. med ved till Hörby. Hon höll då i tömmarna medan gubben satt bredvid och åkte.

Sven Linberg på Kromsö. Han och en dräng från Harphult blev en gång kära i samma tös, de beslutade ta sitt liv, var på sitt håll. Han som var från Harphult sköt sig. Men Linberg tyckte det var lite ofint så han gick till kyrkovaktmästaren när han skulle upp i tornet och ringa, och frågade, "om jag hoppar härifrån slår jag väl ihjäl mig." "Nej svarade kyrkovaktmästaren det gör du inte, men du bryter armar och ben och blir en stackare för alltid, så gick du hem och bry dig inte om det", och det gjorde Lindberg.

Lindberg kom förbi Per Mårtenssons i Elmhult när de låg och gallrade betor. Då sa han. "Ack här ligger ni, jag har också köpt betefrö, men det satta jag i byrålådan, där har jag inget besvär med det".

Lindberg var rädd för baciller och bakterier. Han tjärade en streck på golvet vid dörren och så sa han. " När nu bakterierna komms in genom dörren så fastna de i tjäran och komma inte fram till sängen."

Den storhoadade smålänningen: var en täckdikare, han tog sig på dikning hos bönderna i trakten, i hans lön ingick 20 ägg i veckan och så skulle han ha drickablanning så mycket han kunde dricka, samt maten på stället.

Jakob från Hulsta: kom hem från Australien till en jul, med ett helt knyte guldpengar.

Hanna Möllaren: hennes man hette

Mårten Slaktare: hade en son som fick ett stort bageri i Sundsvall, en gång när hon besökte sonen fick hon även se bageriet, där det fanns flera anställda, då hon fick se dem göra en deg, kallade hon på sonen, "skynda dig och kom för di vrasar med smöret som det hade varit fitt".

Jon Jönsson som var kyrkovaktmästare, visste vem som skulle dö nästa gång, när han själv skulle dö sa han åt Per Kristiansson att han skulle gräva en grav åt honom. Han dog veckan därpå.

Hellstrand: hans fru hette Maria, kom under ett hölass som välte, när han hittades antogs han vara död lades på en bår i vapenhuset i kyrkan, tills man skaffat kista, när man dagen efter kom dit, hade mannen vänt sig på sidan och ur näsa och mun hade runnit blod, han hade alltså inte varit död, när man la dit honom.

Per Hulte: bodde i Elmhult han var (procentare) lånade alltså ut pengar mot hög ränta.

Fredrik på Fredriksborg i Harphult hade en son som hette Per. Fredrik var änkring. En dag skulle Fredrik göra päregröd till middag, men sirapen var slut. Då fick Per gå till Kilhult och köpa. Under tiden gjorde Fredrik gröden och satte den i bänkakrogen, för att den skulle hålla värmen. När Per kom hem var han trött och slog sig ner i bänken precis där gröden stod. Då sa Fredrik. "Aldrig så galed så e de bra för snåd, där ble en lagom håla te sirupen."

Bengt Krämare: kom från Glimåkra bodde i Elmhults skog, efter en tid köpte han en bit jord på Skogstorp. Flyttade huset från Elmhult med hjälp av en rullebör. Byggde upp det igen och odlade upp jorden, var den förste som odlade jordgubbar i Svensköp på 1890-talet. Var handlare och en stor skämtare, t.ex mötte han en söndag en gumma från Elmhult, som sporde om något hänt i byn. "Ja, om du kan tia så ska jag snacka om nåd för dig." sa Bengt. Det lovade hon. "Jo du kan tro att idag spelte di 21 i kyrkan, kantorn och kyrkvaktmästaren, men snacka nu inte om det för nåd." Gumman kunde inte tiga, inom en vecka visste alla i Svensköp det. Prästen i Huaröd också och han kallade in kantorn och kyrkvaktmästaren i sakristian nästa söndag efter mässan. "Vad är det jag hör, har här förekommit kortspel i kyrkan sa han. Men då de gick i genom ordningen för mässan förra söndagen, var psalm 21 Härlig är jorden upptagen och spelad där. Bengt hade spelat ett spratt och om igen bevisat att av en fjäder kan bli en hel hönsgård.

Sven Persson: också han handlande i Kilhult sålde under en lång tid, nånting som hette Riga balsam. Det botade allting både utvärtes och invärtes, tills någon kom på att det var vanligt brännvin som importerades från Riga, färgades och hälldes på flaskor. Folk blev mycket förargade när de fick veta det, eftersom både nykterister och andra använt Riga balsam.

Träbeningen: som levde till in på 1900-talet hade plågat ihjäl både hustrun och dottern skötte därefter hushållet själv. Det berättas att en gång, när han hade pärefolk, skulle koka gröt till middag. Hur det bar sig så välte han bikarbonat i gröten. "Hur gick det då sporde folket." "Jo det gick åt Helvete med vartenda gryn," sa han."

Skåningsboda Karna: var inackorderad (på socknen) hade nationaldräkt blå kjol med röd rand. Kände på sig när det skulle bli oväder, gick fram och satte sig vid kyrkan.